

kethüdâlarının görevlendirileceği, seçilecek kethüdâların herhangi bir belgeye ihtiyaç duymadıkları, kendileri için halktan hiçbir ücret almamaları gerektiği bildirilmiştir. Böylece âyanların yaptığı işler şehir kethüdâlarına havale edilmiştir. Ancak şehir kethüdâları halk üzerinde hükümlerini icra edebilecek güce sahip olmadıkları ve âyanlar hâlâ varlıklarını sürdürdükleri için bundan bir sonuç çıkmamış, 1790'da işler yerine getirilemediğinden tekrar eski düzene geçilmiştir. Bazı kethüdâlar, Gelibolu ve Petric gibi kaza merkezlerinde olduğu gibi bu değişikliği kabullenmeyip asker toplamış ve isyan etmişlerdir. Fakat genel olarak hem âyan hem şehir kethüdâları bu tarihten sonra da şehir ve kasabalarda birlikte görev yapmayı sürdürmüşlerdir.

Bu görevin ne zaman ortadan kalktığı konusunda kesin bilgi yoktur. XIX. yüzyıl ortalarına kadar az da olsa şehir kethüdâlarına rastlanmaktadır. 1813-1822, 1824, 1828, 1833, 1840, 1844, 1846, 1852, 1854 yıllarında imparatorluğun değişik yerlerinde birçok şehir kethüdâsının hâlâ görev yaptığı kaynaklardan tesbit edilmektedir. Bulunan en geç tarihli kayıtlar 1859 ve 1866 yıllarına aittir. Esasen XIX. yüzyıl ortalarına gelindiğinde şehir kethüdâlarının görevlerinin önemli bir kısmı ellerinden alınmıştı. 1826'da ihtisap nâzırlıklarının, 1836'da Evkaf Nezâreti'nin kurulmasıyla kaza merkezlerinde birçok yeni idareci ortaya çıkmış, vergilerin toplanması doğrudan kaza müdürlüklerine bırakılmıştır. İstanbul dışında Batılı anlamda belediye teşkilâtının kurulmasına 1870'ten sonra başlanmıştır. Şehir kethüdâları, Tanzimat öncesinde başlayan ve 1870'lere gelen bu süreç içerisinde fonksiyonlarını aşamalı olarak kaybetmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, Cevdet-Adliye, nr. 607, 1201, 1626, 2663, 4823, 5133; BA, Cevdet-Askerî, nr. 5014, 7130, 7747, 13860, 14336, 16076, 20624, 24233, 25714, 29118, 42349, 49106, 52868, 52876; BA, Cevdet-Belediye, nr. 346, 2215, 2479; BA, Cevdet-Dahiliye, nr. 1409, 1894, 3661, 4211, 4761, 11320, 12370, 13188, 13825, 15496, 16093; BA, Cevdet-Maliye, nr. 17850, 18593, 25163; BA, Cevdet-Nâfia, nr. 1485; BA, Cevdet-Zaptiye, nr. 887, 1293, 2402, 3316; BA, HAT, nr. 702, 13018; BA, İE-Dahiliye, nr. 20; BA, KK, nr. 63, s. 398; nr. 79, s. 468, 471, 473; nr. 88, s. 253; nr. 208, s. 179; nr. 209, s. 12, 17, 36, 74, 78; nr. 213, s. 230; nr. 215, s. 157; nr. 220, s. 7; nr. 224, s. 120, 123; nr. 2475, s. 104; BA, MAD, nr. 2775, s. 23, 228, 277, 426; nr. 2933, s. 49; nr. 3241, s. 101; nr. 7534, s. 188; BA, MD, nr. 1, s. 290, hk. 1644; nr. 41, s. 234, hk. 516; nr. 45, s. 28, hk. 338, s. 344, hk. 4141; nr. 87, s. 70, hk. 173; nr. 111, s. 207, hk. 321; *İl. Bâyezid Döne-*

mine Ait 906/1501 Tarihli Ahkâm Defteri (nşr. İlhan Şahin – Feridun Emecen), İstanbul 1994, s. 18, 114; *Topkapı Sarayı Arşivi H. 951-952 Tarihli ve E-12321 Numaralı Mühimme Defteri* (nşr. Halil Sahillioğlu), İstanbul 2002, s. 78, 394; *Kanunnâme Mecmûası*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 1970, vr. 117^b, 120^b; M. Çağatay Uluçay, *17. Yüzyılda Manisa'da Ziraat, Ticaret ve Esnaf Teşkilâtı*, İstanbul 1942, s. 183; a.mlf., *18 ve 19. Yüzyıllarda Saruhan'da Eşkîyalık ve Halk Hareketleri*, İstanbul 1955, s. 33-34, 198, 252, 382; Mustafa Akdağ, *Türkiye'nin İktisadî ve İçtimai Tarihi*, İstanbul 1974-79, I, 22-24, 408; II, 28; Enver Ziya Karal, *Selim III'ün Hatt-ı Hümayunları: Nizam-ı Cedit, 1789-1807*, Ankara 1988, s. 111-115; Ahmet Akgündüz, *Osmanlı Kanunnameleri ve Hukukî Tahlilleri*, İstanbul 1990-92, II, 252-253; IV, 675; Tuncer Baykara, *Osmanlı Taşra Teşkilatında XVIII. Yüzyılda Görev ve Görevliler (Anadolu)*, Ankara 1990, s. 219, 268; R. Mantran, *17. Yüzyılın İkinci Yarısında İstanbul* (trc. Mehmet Ali Kılıçbay – Enver Özcan), Ankara 1990, I, 153-154; Musa Çadircı, *Tanzimat Döneminde Anadolu Kentlerinin Sosyal ve Ekonomik Yapıları*, Ankara 1991, s. 20, 41-44, 107, 126, 128-149, 165-166; Bilal Eryılmaz, *Tanzimat ve Yönetimde Modernleşme*, İstanbul 1992, s. 211-212; Christoph K. Neumann, "18. Yüzyıl Osmanlı Taşra Kentlerini Kent Yapan Unsurlar Hakkında Bazı Spekülasyonlar", *Kent Tarihçiliği* (haz. Ferzan Bayramoğlu Yıldırım), İstanbul 1994, s. 93; Vehbi Günay, "XVIII. Yüzyıl İzmir Tarihi Kaynağı Olarak Tevzi Defterleri ve 1776 Tarihli Tevzi Defteri", *Prof. Dr. İsmail Aka Armağanı*, İzmir 1999, s. 353; Arif Bilgin, *Osmanlı Taşrasında Bir Maliye Kurumu: Bursa Hassa Harç Eminliği*, İstanbul 2006, s. 11-16; Halil İnalçık, "15. Asır Türkiye İktisadî ve İçtimai Tarihi Kaynakları", *İFM*, XV/1-4 (1955), s. 53; Özer Ergenç, "Osmanlı Şehirlerindeki Yönetim Kurumlarının Niteliği Üzerine Bazı Düşünceler", *TTK Bildiriler*, VIII (1981), II, 1272-1273; a.mlf., "Osmanlı Klasik Dönemindeki 'Eşraf ve A'yan' Üzerine Bazı Bilgiler", *Osm.Ar.*, III (1982), s. 107-108; Yusuf Oğuzoğlu, "Osmanlı Şehirlerindeki Halkın Vergi Yükü Üzerine Bir Araştırma (1680-1700)", a.e., XV (1995), s. 166-167.

ŞENOL ÇELİK

ŞEHİR MÜZESİ

İstanbul'la ilgili
sanat ve etnografya müzesi.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı olup Yıldız Sarayı kompleksine dahil marangozhane, resimhane ve kütüphane gibi birimlerin içinde yer aldığı güzel sanatlar binasında faaliyet göstermektedir. Ekim 1988'de ziyarete açılan müze, 1945 yılında Gazanfer Ağa Medresesi'nde kurulan ve çeşitli çalışmalarla zenginleşen Belediye Müzesi'nin devamıdır. Binanın alt ve üst katlarında iki uzun salondan oluşan müzeye bir holden girilir. Üst kat çıkışı ile bir büronun yer aldığı bu holde zaman zaman müze koleksiyonlarından derlenen eserler sergilenmektedir. Buradan geçi-

len salonun üç bölümlü tavanı, dekoratif çerçevelerin ayırdığı kartuşlar içine yerleştirilmiş manzara ve çiçek desenleri içeren bir bezemeye sahiptir.

Girişin sağındaki duvara çağdaş Türk ressamı ile yabancı resamlara ait tablolar asılmıştır; sanatçılar ve eserleri sırasıyla şunlardır: Mustafa Kulları (Karaköy Köprüsü), Anonim (Yandan Çarklı Vapur), Civanyan (Fırtınada Vapur), Henri Mal-la (Otakçılar'da Evler), Prieur Bardin (Haliğ'te Kayıklar), Mesrur İzzet (Kanlıca'da Bir Kış, Kafesli Evler), Şerif Ferit (Taşkasap Camii), Şevket Dağ (Kız Altı Ağası, Başaklar Arasında Kuşlar, Topkapı Altiyol), Halil Paşa (Göl ve Hurma Ağaçları), Sami Boyar (Ayasofya, Yenikapı), Ziya Keseroğlu (Takalar), Vecihi Bereketoğlu (Peyzaj), İbrahim Çallı (Bebek Koyu), Hikmet Onat (Salacak İskelesi, Kabataş), Feyhman Duran (Peyzaj, Büyükkada'dan Heybeli'ye Bakış), Kemal Zeren (Sokak Satıcısı), Zeki Kocamemi (Fâtih'in Türbesi), Elif Naci (Süleymaniye), Ferruh Başağa (Fıskiyeli Havuz), Hamit Görele (Şemsiyeli Kadınlar, Peyzaj), Hakkı Anlı (Peyzaj), Şefik Bursalı (Topkapı Sarayı Orta Kapıdan Görünüş, Süleyman Çelebi Türbesi), Bedri Rahmi Eyüboğlu (Kariye). Girişin solundaki duvarda ise XIX. yüzyılda Yıldız Porselen Fabrikası'nda üretilmiş tezhip, manzara ve meyve desenleri içeren porselen tabaklar, "eser-i İstanbul" damgalı çini soba parçaları ve insan, kuş, aslan şeklinde istif edilmiş "yazı resimler" yer almaktadır. Girişin sağında iki vitrinde XIX. yüzyıla ait ayna, tarak, sürmedan, tepelik, muskalık, yüksüklük, sigara ağızlığı ve tabakası gibi gümüş eşya ile fildişi kutular, taraklar; soldaki birinci vitrinde yine XIX. yüzyıla ait tatlı kabı, gülâbdan, baston ve çubuk gibi Beykoz camları; ikinci vitrinde aynı yüzyıla ait eser-i İstanbul damgalı düz beyaz renkte porselen tabaklar ve kapaklı kaplar; ortadaki on sekiz adet küçük vitrinde yine Beykoz işi renkli cam ve opalin gülâbdanlar, vazolar, karlıklar, süs askıları, bilezikler, çeşm-i bülbül sürahi ve kâseler, eser-i İstanbul damgalı porselen sürahi, aşurelik ve kapaklı kaplar, Yıldız Porselen Fabrikası yapımı çiçek desenli ve tezhipli vazolar; son bölümde bulunan büyük vitrinlerden sağdaki üçünde ölçü aletleri, dirhem ve ağırlıklar, altın ölçek ve terazileri, sarraf takımları, tesbihler ve tesbih yapımında kullanılan aletler, pirinç leğenibrik ve buhurdanlıklar; soldaki üçünde XVIII-XIX. yüzyıllara ait Tophane işi tas, fincan ve çeşitli boylarda lüleler; XVI. yüzyıla ait renkli sır tekniğinde yapılmış bir cami kandili, cam nargileler, marpuçlar ve maşalar sergilenmektedir.

Şehir Müzesi'nin
üst kat salonundaki
teşhir den
bir görünüşü

Üst kata çıkan merdivenin başında Haşmet Akal imzalı bir resimle pirinç şamdanlar görülür. Kazasker Mustafa İzzet Efendi'ye ait sülüs, nesih tezhipli iki hilye, Sultan Abdülmecid imzalı celif sülüs bir levha, Hamid Aytaç ketebeli nesta'lik mâil kıta ve celif sülüs, celif divanî levha, Sâmî Efendi hattıyla celif zerendûd nesta'lik levha. Fâtih Sultan Mehmed tuğralı bir ferman ve Çanakkale işi yeşil sırlı bir mangalın bulunduğu üst katın giriş bölümünden alttakinin bir benzeri olan salona geçilir. Sağ duvarda III. Osman tuğralı bir fermanla ta'lik, celif sülüs levhalar ve XVII, XVIII, XIX. yüzyıllara ait çatma kumaş ve yastıklarla selimî ipek kumaşlar; sol duvarda I. Mahmud tuğralı bir fermanla sülüs, celif küfî yazı resimleri ve yine Selimiye işi kumaşlar görülmektedir. Girişin sağında iki vitrinde divit, kalem, hokka takımı, rıh kabı, makta', hilâl, mühre ve makas gibi yazı malzemesi; solda iki vitrinde XIX-XX. yüzyıllara ait madenî cilt kalıpları ve çeşitli maden ve taşlardan yapılmış mühürler; ortadaki küçük vitrinlerde tarikat alemleleriyle dervişlere ait müttekâ, teber ve kaşığı gibi malzeme; son bölümde yer alan vitrinlerin sağdaki beşinde tahta, kemik, maden, bağa ve fildişinden yapılmış kaşıklar; pirinç şamdan, kandil ve fenerler; kepeç, kevgir, masat, mala gibi mutfak gereçleri; kahve kutusu, değirmen ve fincan gibi kahve takımları; madenî ve seramik tıraş taşı, ustura ve makas gibi tıraş takımları; soldaki beşinde bakır mutfak kapları ve ibrikler; Tepedelenli Ali Paşa'ya ait Süleymaniye işi bakır sahanlar; porselen kahve fincanlarıyla gümüş ve ahşap fincan zarfları; kahve fincanlarıyla tombak zarf, tepsi ve ibrikler; Pertevniyal Vâlide Sultan tarafından Kışla-i Hümayun'da okunacak mevlidler için vakfedilmiş şerbet güğümü ile tasları ve Bektaşî kavuğu biçiminde bir buhurdan sergilenmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Mehmet Önder, *Türkiye Müzeleri*, Ankara 1977, s. 113; *İstanbul Şehir Müzesi'ne Doğru* (İstanbul Belediye Başkanlığı Yayını), İstanbul 1988; "Belediye Müzesi", *İst.A.*, V, 2462-2465; "Şehir Müzesi", *Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi*, İstanbul 1986, XVIII, 11030; Yaşar Çoruhlu, "Şehir Müzesi", *DBİst.A.*, VII, 143.

NAZAN ATASOY

ŞEHİRKÖY

Sırbistan'da
Piot kasabasının
Osmanlı dönemindeki adı.

Osmanlı kaynaklarında Şarköy olarak da geçer. Belgrad-Sofya-İstanbul kara ve demiryolu üzerinde önemli bir bağlantı noktasıdır. Bugün küçük bir sanayi şehri durumunda olup Ortaçağ'dan kalma ufak bir kalenin çevresinde gelişmiş ve Osmanlı devrinde paşa livasında uzun süre kadılık merkezi olmuştur. Şehirköy'ün Roma dönemindeki ilk izlerine III. yüzyılda Tabula Peutingeriana'da rastlanır. Burada Niş-Sofya yolunda Turres diye işaretlenen bir gözetleme kulesi görülür. Bu kule 600'lü yıllarda Slav istilâsı sırasında yok edilmiştir. Bulgaristan, Sırbistan ve Bizans sınırında hassas bir bölgede yer alan şehir tarihte birçok defa el değiştirmiştir. Kalenin kimin tarafından ve ne zaman yapıldığı bilinmemekle beraber X. yüzyılın ikinci yarısında Bizanslılar'ca inşa edilmiş olması muhtemeldir. Kale üç tarafı Nişava nehri ve bu nehre karışan Rasnička Reka ırmağı tarafından çevrelenmiş kayalık bir zeminde kurulmuştur. Bu iki nehrin kıyısında bulunan geniş çayırılık alanlar sürekli biçimde sular altında kaldığından bataklık haline gelmekteydi. Roma kalesinin temelilerinin de bu bataklık alandaki sağlam bir noktaya atıldığı sanılmaktadır. Kale ilk de-

fa 1163'te Şerif el-İdrîsî tarafından Aturuni (kule) diye zikredilmiş ve bu adlandırma söz konusu yere şimdiki isminin verildiği XV. yüzyıla kadar kullanılmıştır.

Osmanlılar'ın I. Murad devrinde Balkanlar'da ilerledikleri, Sofya ve Niş'e (1386) hâkim oldukları sırada ana yol üzerinde ve nehrin kıyısında olan kaleyi de ele geçirdikleri tahmin edilmektedir. Niş'in kuşatılma ve fethinin 777'de (1375) gerçekleştirildiğini yazan eski Osmanlı tarihçileri Şehirköy'ün fethinden bahsetmez. Müslümanların 1386'dan sonra Şehirköy'e yerleştikleri ve burada bir cami inşa ettikleri bilinmemektedir. Kosova savaşından (1389) hemen önce Sırp kumandanı Dimitri Vojinovic, Kral Lazar'ın emriyle kaleyi geri aldı. Tarihçi Neşri'nin naklettiğine göre I. Murad bunu öğrenince Yahşi Bey, subaşı Eyn Bey ve Sarıca Paşa önderliğinde 10.000 kişilik bir kuvveti buraya sevketti ve etrafını yağmalatıp yaktırdı. Sırp Kralı Lazar haberi aldığında yeğenini büyük bir kuvvetle Şehirköy'e yolladı. I. Murad buna karşılık Yahşi Bey'i gönderdi. Sırp kuvvetleri onun yaklaşması üzerine kaleyi boşalttı ve yaktı, halkını da buradan çıkarttı (Neşri, I, 263). Kale kısa süre sonra yeniden inşa ettirildi. 1412'de Sırp Despotu Stefan Lazareviç tarafından alındı ve Mûsâ Çelebi'nin saldırısına karşı savunuldu. Ertesi yıl Mûsâ Çelebi'nin ölümüyle Çelebi Sultan Mehmed kaleyi resmen vasalı Stefan Lazareviç'e iade etti. 1428'de Lazareviç'in ölümünden sonra Osmanlılar kaleyi geri aldı. 1433'te Bertrandon de la Broquière burayı Pirotte adıyla anar ve Nissave nehri yakınlarında kayalık bir arazi üstünde inşa edilmiş bir kalesi olan, çevresi geniş bataklıklarla kaplı açık bir yerleşim yeri diye niteler. Ayrıca az sayıda Türk'ün yaşadığı, nisbeten küçük yer olduğunu ekler. 1443'te Kral Vladislav ve Sırp Despot Djurdje Brankoviç liderliğindeki Haçlı ordusu Şehirköy'ü zaptetti. Segedin Antlaşması'nın (1444) ardından II. Murad tarafından tekrar Sırp'lar'a verildi, fakat 1456'da Djurdje Brankoviç'in ölümünden sonra Osmanlılar'a geçti.

Osmanlılar'ın hâkimiyetinde bulunduğu devirde şehirle ilgili en eski bilgi 932 (1525-26) yılına ait *Tahrir Defteri*'ne dayanmaktadır (BA, TD, nr. 130, s. 112-114). Şehir o dönemde çok küçüktü ve bu durum muhtemelen Türkçe adını da (şehirköy) belirlemişti. 937 (1530) yılına ait muhasebe defterinde de (BA, TD, nr. 370, s. 221, 233-234) aynı bilgiler yer almaktadır. O sırada Şehirköy beş mahalleden oluşmaktaydı: Sultan Mehmed Han Camii, Ha-